

saaledes, at denne ikke blot skal gjælde for den nu sammentraadte forenede Rigsdag, men ogsaa for tilkommende forenede Rigsdage. Jeg troer ikke, at den nærværende forenede Rigsdag har nogen Ret eller Myndighed til at bestemme en Forretningsorden for kommende Tider. Man har paaberaabt sig, at det dog hidtil har været Tilfældet, baade i Folkethinget og i Landstthinget, at man, ved at begynde en ny Sæstion, foreløbig har henholdt sig til den Forretningsorden, der var forhaanden. Dette er nu vistnok ganske rigtigt; men jeg troer, at man handler aldeles mod det Exempel, som er givet os ved de foregaaende Landstthing og Folkething, naar den nærværende Forretningsorden udarbejdes i en saadan Form, at den ogsaa skal gjælde for tilkommende forenede Rigsdage. Der er ikke i de respective Forretningsordener for Folkethinget eller Landstthinget et eneste Ord, som gaaer ud paa, at de skulle give nogen Regel for tilkommende Folkething eller Landstthing; det har været Forsamlingen selv, som uden Videre foreløbig har antaget, at man skulde holde sig til den Forretningsorden, som var vedtagen af det forrige Thing. Dette havde sin meget gode Grund deri, at de vare udarbejdede for et Thing, som havde ganske den samme Forretningskreds, som det nye, og at de altsaa efter al Rimelighed maatte passe ligesaagodt for det nye som for det foregaaende Thing, som det ogsaa var blevet bekræftet ved den lange Erfaring, der i de foregaaende Sæstioner var erhvervet om vedkommende Forretningsordens Brugbarhed. Men her forholder det sig anderledes; her vil man efter Udfastet udtrykkelig give Forretningsordenen en saadan Form, at den ogsaa skal gjælde for tilkommende forenede Rigsdage; men det kan meget let hændes, at Stillingen der bliver en ganske modsat af, hvad den hidtil har været. Hidtil har der aldrig været givet nogen Forretningsorden med den Fordring, at den skulde gjælde for tilkommende Rigsdage, men man har dog stedse optaget og holdt sig til den allerede tidligere vedtagne, fordi man naturligviis maatte have et Udgangspunct. Her giver man derimod en Forretningsorden, som skal gjælde for fremtidige forenede Rigsdage,

og det er dog sandsynligt eller i det mindste meget muligt, at en tilkommende forenet Rigsdag ikke vil kunne rette sig derefter; thi, medens Landstthinget og Folkethinget have en Continuitet, saaledes at de holdes hvert Aar, og ethvert nyt Thing udfører omtrent det samme Slags Forretninger som det forrige, saa er den forenede Rigsdag en ganske extraordinair Samling, som muligviis ikke indtræffer i en overordentlig lang Arrække, og som faaer ganske forskellige Forretninger. Men hertil kommer endnu, at der er Sandsynlighed for, at, førend en forenet Rigsdag igen træder sammen, er den Samstadsordning, hvis Grundtræk ere antydede i den fgl. Kundgjørelse af 28de Jan. d. A., allerede traadt i Kraft, og da ville de Sager, som efter Grundloven høre under den forenede Rigsdag, vel ogsaa høre under en forenet Rigsdag, men vel at mærke under en saadan forenet Rigsdag, hvori samtlige Bestanddele af Monarchiet ere repræsenterede paa den Maade, som det i den Forsfatningslovs, der bliver givet, er fastsat. Heraf følger imidlertid, at den nærværende Forretningsorden netop i det Punkt, hvorfor man har udhævet, at man behøvede den, ikke kan bruges; thi under den Forudsætning kan ingen Formand for det danske Landstthing og ingen Formand for det danske Folkething have nogen særlig Hjemmel til at indlede Forhandlingerne paa den forenede Rigsdag. Men ogsaa uden Hensyn hertil, kunde det vist meget let være, at den Bestemmelse, som § 1 indeholder, blev aldeles umulig. Ifølge Grundlovens § 10 skal nemlig Statsraadet, naar Kongen er ude af Stand til at regjere, sammenkalde Rigsdagen; men jeg troer ikke, at der vilde dannes et særskilt Folkething og et særskilt Landstthing, da Statsraadet efter Grundlovens udtrykkelige Bud kun sammenkalder den forenede Rigsdag, ikke har kongelig Myndighed og altsaa ikke kan forelægge saadanne Sager, som kunne være at afgjøre enten ved et Folkething eller et Landstthing. Jeg vil gjerne tilstaae, at man kan opfaaste Spørgsmaal om, hvorvidt Statsraadet i et saa overordentligt Tilfælde, som med Guds Hjælp aldrig vil indtræde, maatte kunne udøve en kongelig Myndighed; men i ethvert Tilfælde er